

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. I. M.**, zastoupený JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem, se sídlem Škroupova 1114/4, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, Odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2012, č.j. KUZL-6888/2012, sp. zn. KUSP-6888/ 2012/DOP/Ti, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2013, č. j. 41 A 35/2012 – 64,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 19. 6. 2012, č. j. KUZL-6888/2012, sp. zn. KUSP-6888/2012/DOP/Ti žalovaný zamítl odvolání žalobce (dále „stěžovatel“) proti rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 11. 2011, č. j. 23323/2011/262, sp. zn. 14446/2011/262/198, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 za porušení ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, za což mu byla uložena sankce v částce 1.800 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč, a odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 2. 7. 2011 v 16:25 hod. v Luhačovicích na ulici Masarykova ve směru jízdy od Dolní

Lhoty řídil osobní motorové vozidlo („OMV“) Škoda Octavia registrační značky X a za jízdy držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Rozsudek Krajského soudu v Brně

Krajský soud se předně zabýval žalobní námitkou stěžovatele, týkající se zániku odpovědnosti za přestupek, přičemž dospěl k závěru, že tato žalobní námitka není důvodná.

Krajský soud posoudil další žalobní námitky týkající se zjištění skutkového stavu. Konstatoval, že v projednávané věci proti sobě stály dvě verze skutkového stavu. Zatímco podle verze založené na výpovědích policistů držel stěžovatel při řízení vozidla v levé ruce mobilní telefon, podle verze založené na tvrzení stěžovatele a podpořené výpovědí svědkyně ing. A. N. žádný telefon stěžovatel v ruce nedržel.

Krajský soud neshledal na postupu správních orgánů žádné pochybení umožňující vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Soud potvrdil závěr žalovaného, že hodnověrnější se jeví výpovědi policistů než verze předestřená stěžovatelem, že nedržel v ruce mobilní telefon, nýbrž si levou rukou podpíral hlavu. Krajský soud dále podrobně zdůvodnil, proč považuje výpověď policistů za věrohodnější než výpověď stěžovatele a svědkyně N.

Pokud se týkalo stěžovatele a svědkyně N. tvrzené přítomnosti svědkyně N. na místě spáchání přestupku, dospěl soud k závěru, že z provedených důkazů nevyplývá, že by se tato svědkyně na místě v předmětnou dobu skutečně vyskytovala. Oba policisté s jistotou vypověděli, že se stěžovatel nacházel v době spáchání přestupku i v době silniční kontroly ve vozidle sám. Krajský soud nezpochybňoval, že svědkyně dne 2. 7. 2011 v Luhačovicích byla, žádný z důkazů však podle názoru krajského soudu nedokládá, že se nacházela v době silniční kontroly také ve vozidle stěžovatele. Svědecká výpověď přitom působí dojmem, že byla předem domluvena se stěžovatelem, neboť svědkyně uvedla téměř totožné skutečnosti, které již dříve uvedl stěžovatel ve svém vyjádření, přičemž na některé otázky správního orgánu odpovídala značně neurčitým způsobem. Ohledně předložené účtenky z hotelu Sirákov soud uvedl, že i kdyby se jednalo o účtenku svědkyně, nemůže být tato účtenka v žádném případě důkazem její přítomnosti v Luhačovicích v době silniční kontroly. Krajský soud rovněž zdůraznil, že ani závěr, že by se svědkyně na místě silniční kontroly nacházela, by nic na zjištění skutkového stavu nezměnil. Svědkyně byla na návrh stěžovatele ve správním řízení vyslechnuta, přičemž její výpověď nevnesla do řízení žádné nové skutečnosti ohledně zjištění skutkového stavu. Svědkyně pouze potvrzovala tvrzení stěžovatele, že během řízení netelefonoval.

Podle krajského soudu se v projednávané věci správní orgány obou stupňů dostatečně vypořádaly s namítanými rozpory mezi jednotlivými důkazy a přesvědčivě zdůvodnily, proč považují svědecké výpovědi policistů za věrohodné a naopak jaké

pokračování

skutečnosti znevěrohodňují výpovědi a tvrzení stěžovatele. Ani krajský soud nepřehlédl věrohodnost svědeckých výpovědí policistů nikoli proto, že se jedná o výpovědi policistů, ale především z důvodu jejich vzájemné korespondence. Naproti tomu žalovaný poukázal na nelogičnost a nevěrohodnost tvrzení stěžovatele.

Krajský soud se dále vyslovil ke stěžovatelem namítaným rozporům ve výpovědích policistů (správná barva automobilu, přesný čas spáchání přestupku, délka trvání silniční kontroly, tvrzení o údajném videozáznamu a o skutečnosti, že stěžovatel požadoval zavolat nadřízeného policistům) tak, že se nejedná o skutečnosti rozhodující pro zjištění skutkového stavu (tedy pro to, zda se stěžovatel dopustil přestupku či nikoliv). Správní orgány proto nebyly povinny se zabývat těmito otázkami, proto se jimi nezabýval ani krajský soud. Ohledně rozporu v barvě mobilního telefonu krajský soud uvedl, že ani fakt, že stěžovatel se svědkyní uvedli ve svých výpovědích jinou barvu mobilního telefonu než policisté, nezakládá pochybnost o věrohodnosti výpovědi policistů o tom, že stěžovatel v předmětnou dobu při řízení mobilní telefon držel. Podle názoru krajského soudu totiž nelze zpětně prokázat, jaký telefon stěžovatel v době spáchání přestupku skutečně používal. Určení barvy telefonu rovněž není skutečností nutnou pro zjištění, zda byl stěžovatelem spáchán přestupek či nikoliv.

K námitce stěžovatele, že policisté nemohli do vozidla vidět z důvodu umístění policejního vozidla a také proto, že vozidlo stěžovatele mělo tónovaná skla do tmavozelena, soud uvedl, že tuto námitku stěžovatel vznesl poprvé až v řízení před soudem. V průběhu celého správního řízení stěžovatel neviditelnost do vozidla nenamítal. Naopak ve svém vyjádření ze dne 25. 11. 2011 výslovně připustil, že policisté do vozidla vidět mohli („věřím, že přítomní policisté viděli mou dlaň, ale mobilní telefon v ní zahlédnout nemohli – nebyl tam, šlo o mou "uvolněnou" relaxační polohu“). Krajský soud tedy shledal tvrzení stěžovatele v žalobě jako účelová a nepodložená žádnými relevantními důkazy. Z předložených fotografií vozidla stěžovatele podle názoru soudu nevyplývá, že by vozidlo mělo tónovaná skla a pokud ano, nikoli tak, že by tónování bránilo výhledu do vozidla. Fotografiemi nelze zpochybnit ani výpovědi policistů, kteří uvedli, že vozidlo mělo čirá skla, resp. že pokud byla skla zatmavená, tak velice málo. Krajský soud rovněž uvedl, že na základě přiložených snímků komunikace u hotelu Palace v Luhačovicích nelze učinit závěr, že by z předmětného místa nebylo do vozidla vůbec vidět, když na žádné z fotografií není zachycen výhled od hotelu Palace směrem k hlavní komunikaci. Krajský soud také konstatoval, že není rozhodné, jaká byla přesná vzdálenost mezi vozidly (zda 8, 9 nebo stěžovatelem uváděných 11-13 metrů), jelikož bylo rozhodné, že děj bylo možné pozorovat pouhým okem, což uvedli ve své výpovědi policisté a což nebylo stěžovatelem zpochybněno.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 17. 5. 2013 napadá stěžovatel rozsudek krajského soudu v celém rozsahu, přičemž odkazuje na důvod kasační podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel spatřuje základní procesní pochybení ve správním řízení jak v prvním, tak v druhém stupni, které ale jako vadu nevyhodnotil krajský soud, skutečnost, že při

posouzení vytýkaného přestupku stěžovatele měla být klíčovým důkazem svědecká výpověď spolujezdkyně stěžovatele A. N. a to tím spíš, že byla její přítomnost na místě přestupku v Luhačovicích dne 2. 7. 2011 mezi 16. a 17. hodinou zakročujícími policisty popřena.

Podle názoru stěžovatele je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s důkazem o přítomnosti svědkyně ing. A. N. ve vozidle v době, kdy měl stěžovatel řídit a telefonovat za jízdy. Správní orgány nepřihlédly k existenci zásadního důkazu v podobě výpovědi této svědkyně, která uvedla, že stěžovatel za jízdy netelefonoval. Stěžovatel namítá, že správní orgány zcela vytěsnily existenci spolujezdkyně stěžovatele a nezabývaly se dokonce dalšími důvody, které znevěrohodňovaly výpovědi policistů. Proto se podle názoru stěžovatele jedná o zjevné překročení správního uvážení při hodnocení důkazů.

Stěžovatel namítá, že výpovědi policistů obsahovaly rozpory v základních údajích jako je vzdálenost od vozidla, barva vozidla, barva telefonu, poloha ruky, v níž měl stěžovatel při řízení telefon držet. Stěžovatel také prokázal polohopisnou mapkou, že ani dohledové poměry policistů z jejich vozidla do vozidla stěžovatele neumožňovaly rozeznat, zda telefonuje či nikoliv, navíc při rychlosti vstupu a výstupu vozidla ze zorného pole policistů. Krajský soud tedy neměl vzít za pravdivé tvrzení zasahujících policistů, že stěžovatel byl ve vozidle sám. Naopak výpověď svědkyně A. N. plně koresponduje s důkazy, které stěžovatel předložil a které zpochybňují výpověď zasahujících policistů.

Stěžovatel spekuluje, že policisté popřeli přítomnost svědkyně N. ve vozidle, neboť by tím zpětně zpochybnili věrohodnost svých výpovědí. Krajský soud podle stěžovatele nijak nevysvětlil, jak by svědkyně (spolujezdkyně) zvládla být v Luhačovicích dříve než stěžovatel (řidič), což je úvaha vyplývající ze závěru krajského soudu, že svědkyně se dne 2. 7. 2011 mohla nacházet v Luhačovicích, ale nebylo prokázáno, že by se také nacházela v době silniční kontroly ve vozidle stěžovatele. Stěžovatel odkazuje na čestné prohlášení matky svědkyně. Stěžovatel zdůrazňuje, že automobil, kterým jeli, navíc vlastnila svědkyně N. Společný příjezd stěžovatele a svědkyně do Luhačovic (již po policejní kontrole) potvrzují i čestná prohlášení osob, za kterými do Luhačovic jeli.

Stěžovatel namítá, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012 – 23 může v řízení o správním deliktu obviněný uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání. Žalovaný tedy pochybil, pokud neprovedl stěžovatelem navržené důkazy o přítomnosti svědkyně A. N. ve vozidle řízeném v době spáchání přestupku stěžovatelem za situace, kdy konstatování o spáchání přestupku bylo správními orgány založeno výlučně na výpovědi policistů stojící proti výpovědi svědkyně A. N. Žalovaný nezohlednil a nevyhodnotil všechny důkazy provedené, jakož i předložené a navržené stěžovatelem nejen v prvním, ale i ve druhém stupni správního řízení o přestupku. Žalovaný neumožnil stěžovateli prokázat přítomnost ve prospěch stěžovatele vypovídajícího klíčového svědka.

Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že skutkový stav byl podle jeho názoru zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy i zásadou vyšetřovací zakotvenou v ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“). Žalovaný citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které dovodil, že premisa o zásadní hodnověrnosti policisty bude zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu, např. šikanózním jednáním proti dotčenému řidiči, naprosto ničím neodůvodněnou a nanejvýš rozsáhlou a důkladnou kontrolou řidiče poté, co ten odmítne vyřídit přestupek v blokovém řízení atp. Proto ani mírná logicky vysvětlitelná nekonzistence výpovědí policistů či jejich obdobně nevýznamný nesoulad s prvotní dokumentací věrohodnost jimi prezentované verze příběhu nesnižuje.

Žalovaný dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí podrobně popsal, proč policistům uvěřil, a zároveň ocitoval ve svém vyjádření konkrétní část svého rozhodnutí, ze kterého vyplývají skutečnosti, o které opřel svůj závěr. Žalovaný také uvedl, že ze spisového materiálu je zcela zřejmé vzájemné postavení vozidel, tedy policistů při výjezdu z hotelu Palace (ulice Bílá čtvrť), jakož i obviněného jedoucího směrem ke kruhovému objezdu ve směru do centra města od přehrady (ze směru od Pozlovic). Podle názoru žalovaného ze spisu nevplývaly žádné pochybnosti vedoucí k nutnosti provádět další důkazy. Naopak ze spisového materiálu vyplývaly skutečnosti zcela znevěrohodňující verzi prezentovanou stěžovatelem (manipulace s blokem na pokutu, dodatečné „zajištění si“ svědkyně, absence vyjádření se stěžovatele na místě silniční kontroly, že se pouze opíral). Žalovaný ohledně těchto skutečností odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí.

Základem pro vyslovení viny stěžovatele je v daném případě shoda policistů na tom, že stěžovatele viděli držet mobilní telefon ze vzdálenosti cca 8 m, což je vzdálenost, na kterou lze takový děj pozorovat, přičemž z prvotní dokumentace vyplývá, že policisté děj pozorovali minimálně tři vteřiny. Stěžovatel přitom v daném místě nemohl jet 50 km/h ale výrazně pomaleji, neboť se blížil k přechodu pro chodce před hotelem Palace, za nímž je v krátké vzdálenosti umístěn kruhový objezd. Žalovaný dále uvedl, že výpovědi policistů byly konzistentní v podstatných skutečnostech, tedy že stěžovatel držel telefon v levé ruce, byl ve vozidle sám, že se jim původně k přestupku doznal (přijímal neodkladný hovor z hotelu Miramare) a že do vozidla bylo vidět. Oba policisté rovněž uvedli, že k záměně za jiný předmět dojít nemohlo, přičemž policista P. blíže popsal, že telefon při držení v ruce stěžovatelem vyčníval.

Žalovaný uvádí, že on ani správní orgán I. stupně neopomenuli žádný důkaz, ke každému důkazu se vyjádřil nebo je implicitně z obsahu rozhodnutí zřejmé, proč konkrétní důkaz považoval za nepotřebný. Žalovaný vysvětlil, proč výpovědím stěžovatele a svědkyně A. N. neuvěřil, přičemž otázka pochybností o přítomnosti svědkyně na místě silniční kontroly není rozhodující. Je pouze jednou z indicií, které k pravdivosti verze prezentované stěžovatelem nepřispívají. Vina projednávaným přestupkem byla podle názoru žalovaného prokázána nejen výpověďmi zasahujících policistů, ale také jednáním stěžovatele na místě silniční kontroly (taktizováním s pokutovým blokem, neuvedením informace, že si pouze opíral ruku). Žalovaný vyjádřil souhlas s názorem krajského soudu, že ani závěr o přítomnosti svědkyně na místě silniční kontroly by na zjištění skutkového

stavu nic neměnil. Svědkyně byla k návrhu stěžovatele vyslechnuta v nejbližším možném okamžiku, který vzhledem ke stěžovatelově pasivitě nastal teprve po vydání prvoinstančního rozhodnutí ve věci.

Žalovaný též uvedl, že námitky stěžovatele stran opomenutých důkazů jsou novotou ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

Žalovaný závěrem navrhuje zamítnutí kasační stížnosti stěžovatele.

Replika žalobce

Stěžovatel podal k vyjádření žalovaného repliku podáním ze dne 4. 7. 2013. Stěžovatel uvedl, že neakceptuje námitku žalovaného ohledně „novosti důkazů ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.“. Stěžovatel uvedl, že byl poškozen nepředvídatelností rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného v tom ohledu, že nepřipustili existenci svědkyně A. N., ač tato svědkyně byla dodatečně (po vydání prvoinstančního správního rozhodnutí) vyslechnuta.

Stěžovatel uvádí, že pokud by věděl, že správními orgány bude ignorována svědecká výpověď svědkyně N., předložil by ve správním řízení i další důkazy o tom, že se svědkyně v autě při silniční kontrole skutečně nacházela. Pokud by stěžovatel prokázal, že se svědkyně v autě nacházela, podpořilo by to důkazní hodnotu její výpovědi na jedné straně a na druhé straně by správní orgán musel intenzivněji přihlédnout k stěžovatelem poukazovaným rozporům ve výpovědích policistů.

Stěžovatel poukázal na snahu žalovaného negativně hodnotit osobu stěžovatele a svědkyně A. N. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že prokázání přítomnosti svědkyně na místě silniční kontroly by nic neměnilo na zjištění skutkového stavu, neboť tento závěr logicky znevěrohodňuje výpovědi policistů včetně jejich tvrzení o tom, že viděli stěžovatele telefonovat.

Správní orgán I. stupně ani žalovaný nijak stěžovatele neinformovali, že nebudou akceptovat přítomnost svědkyně N. ve voze během silniční kontroly. Ani krajský soud neprovedl v této věci žádné dokazování přesto, že mu byly další důkazy o potvrzení přítomnosti svědkyně ve voze navrhovány.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost podal stěžovatel včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a v řízení o kasační stížnosti je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatnil stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že podle obsahu kasační stížnosti stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., přičemž se též jedná o důvody přípustné. Kasační stížnost je tedy přípustná.

pokračování

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel ke kasační stížnosti přiložil čestné prohlášení matky svědkyně Ing. H. N. ze dne 5. 5. 2013, čestné prohlášení M. J. ze dne 14. 5. 2013, čestné prohlášení P. Ch. ze dne 14. 5. 2013 a čestné prohlášení D. J. ze dne 13. 5. 2013. Nejvyšší správní soud připomíná, že rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností byl vydán dne 24. 4. 2013. Podle ust. § 109 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud při rozhodování o kasační stížnosti nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Jde o nepřípustnost uplatnění tzv. skutkových novot v kasační stížnosti. K takto uplatněným novým skutečnostem Nejvyšší správní soud při svém rozhodování nepřihlíží. (Srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 – 49.)

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti námitky stěžovatele ohledně opomenutých důkazů označil jako novotou ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že žalovaný chyboval neprovedením stěžovatelem navrženého důkazu o přítomnosti svědkyně N. ve vozidle v době spáchání přestupku. Nejvyšší správní soud srovnáním této stěžovatelovy kasační námitky s textem žaloby zjistil, že stěžovatel již v době podání žaloby tvrdil, že žalobcem předložené důkazy ani správní orgán I. stupně ani žalovaný jako odvolací orgán nevzali v úvahu a explicitně zmínil neprovedení důkazu výsledkem ing. A. N. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, proč tvrzení této osoby (při výsledku správním orgánem 1. stupně po vydání prvostupňového rozhodnutí) nepovažoval za věrohodné a její výsledek ani za rozhodující a potřebný. Nejvyšší správní soud nicméně konstatuje, že uvedenou námitku v žalobě je možné považovat za uplatněný žalobní bod, akceptovatelný i v kasační stížnosti. Vzhledem k dikci ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. lze opřít kasační stížnost pouze o takové právní důvody, které byly alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikované pod č. 685/2005 Sb. NSS). V kontextu stěžovatelových tvrzení v průběhu předcházejících fází řízení je možné jeho námitku tímto způsobem interpretovat, jiná věc je ovšem pravdivost této námitky a hodnocení významu svědecké výpovědi ing. A. N.

V projednávané věci proti sobě stály dvě odlišné verze skutkového stavu. Podle verze podporované výpověďmi policistů a spisovým materiálem ve správním spise se svědkyně N. na místě silniční kontroly vůbec nenacházela a stěžovatel byl ve vozidle v době spáchání přestupku i v době navazující silniční kontroly sám. Podle stěžovatelovy verze byla A. N. v téže době ve vozidle a byla přítomna i následné silniční kontrole. Tato svědkyně potvrzuje stěžovatelovu výpověď v tom smyslu, že stěžovatel nadržel v levé ruce mobilní telefon, ale pouze se o tuto ruku při jízdě opíral.

Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již opakovaně zabýval problematikou zjišťování skutkového stavu v přestupkových věcech. Zdejší soud považuje za vhodné poukázat na rozsudek ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 – 30, ze kterého se podává: *Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamena, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu*

než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozpory se vypořádal (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84).

V projednávané věci žalovaný komplexně posoudil věrohodnost důkazů, které byly podkladem pro jeho rozhodnutí, a zdůvodnil, proč přikládá vyšší věrohodnost výpovědi policistů. Ostatně ani stěžovatel sám relevantně nenapadá nedostatek odůvodnění skutkových závěrů žalovaného. Stěžovatel napadá výsledek posouzení skutkového stavu žalovaným v tom směru, že žalovaný vyhodnotil jako nevěrohodnou výpověď svědkyně N., neboť dospěl k závěru, že svědkyně spáchání přestupku a následné silniční kontrole přítomna nebyla. Přitom svědeckou výpověď svědkyně N. považuje stěžovatel za stěžejní důkaz v projednávané věci, na rozdíl od žalovaného.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá proti věrohodnosti svědecké výpovědi policistů, podle níž svědkyně N. nebyla spáchání přestupku a následné silniční kontrole přítomna, zejména rozpory ve výpovědích policistů, a to konkrétně v údajích o vzdálenosti vozidla, barvy vozidla, barvy telefonu, polohy ruky, v níž měl stěžovatel za jízdy telefon držet. Z protokolu z ústního jednání ze dne 10. 10. 2011 vyplývá, že policista P. uvedl, že mobilní telefon viděl v ruce stěžovatele na 8-9 metrů, k barvě vozidla se nevyjadřoval, k barvě telefonu také ne, telefon stěžovatel podle jeho výpovědi držel v levé ruce u levého ucha, z ruky mu část telefonu vyčnívala. Policista P. rovněž uvedl, že ve vozidle byl pouze řidič. Policista K. pak vypověděl, že mobilní telefon viděl v ruce stěžovatele „tak na 8 metrů“, k barvě vozidla nevypovídal, k barvě telefonu se nevyjadřoval, ohledně polohy ruky při telefonování uvedl, že telefon zřetelně viděl mezi placem a ukazovákem levé ruky. Tento svědek rovněž vypověděl, že stěžovatel byl ve vozidle sám.

Nejvyšší správní soud předepisuje, že podle vlastní ustálené judikatury rozpory ve výpovědích policistů samy o sobě (nejsou-li zjištěny též jiné skutečnosti svědčící o zájmu policistů na určitém výsledku správního řízení) jsou sice způsobitelné otráskou věrohodností policistů jako svědků, musí se však jednat o rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily, u nichž lze odlišnosti ve výpovědích vysvětlit reálnými omezeními lidské paměti a časovým odstupem od sledovaných událostí. (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013 - 49 nebo rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27.) Porovnáním výpovědí policistů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem namítané rozpory v uvedení vzdálenosti vozidel (8 metrů a 8-9 metrů) v podstatě konstatovat nelze, maximálně představují zjevný detail, vysvětlitelný omezeními lidských smyslů, paměti a časovým odstupem od události, tedy bez vlivu na věrohodnost svědků. Ohledně polohy ruky stěžovatele při telefonování Nejvyšší správní soud žádný rozpor neshledává, neboť oba policisté uvedli, že stěžovatel držel mobilní telefon v levé ruce, přičemž svědek K. uvedl, že telefon viděl mezi placem a ukazovákem levé ruky a svědek P. uvedl, že z ruky stěžovateli část telefonu vyčnívala, takže podle

pokračování

názoru Nejvyššího správního soudu se výpovědi svědků ohledně polohy stěžovatelovy ruky v podstatě shodují a vzájemně doplňují. Pokud jde o barvu mobilního telefonu a barvu vozidla, policisté se k ní ve svých výpovědích nevyjadřovali, Nejvyšší správní soud dodává, že ani rozpor v těchto detailech by nebylo možné považovat za natolik zásadní, aby výpovědi policistů zpochybnil. V této souvislosti lze odkázat opět na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013 – 49, kde rozpor ve výpovědi policistů ohledně barvy mobilního telefonu, který držel obviněný z přestupku při jízdě, neshledal zdejší soud jako zásadní. Navíc identitu telefonu nebyl důvod zjišťovat a představuje tedy neověřitelnou skutečnost.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je nepravděpodobné, že by policisté jako profesionálové „přehlédli“ přítomnost svědkyně na místě silniční kontroly, když tato kontrola měla podle stěžovatele trvat 50 minut. Spekulace o jejich úmyslu nemá oporu v objektivních podkladech, a popírá ji i skutečnost, že na tvorbě podkladů se podílel sám stěžovatel například tím, že o existenci svědkyně se rozpomněl náhle až po 3 měsících od spáchání přestupku a v souvislosti s pro něj negativním vývojem případu. Do určité doby maximálně tvrdil jen to, že přestupek nespáchal, ne že o tom může někdo poskytnout svědectví. Obdobně je tomu i se stěžovatelovým tvrzením o další podrobnosti (videozáznam). Zároveň nelze přehlédnout, že od počátku stěžovatel věděl o tom, že za přestupek bude postižen v blokovém řízení nebo v řízení před správním orgánem. Nebylo v jeho zájmu důkazy o své nevině zatajovat také proto, že časový odstup obecně hodnotu důkazů oslabuje a zpochybňuje.

Se stěžovatelem předloženými důkazy, kterými zpochybňoval viditelnost z místa, kde stála hlídka Policie ČR, se přesvědčivě vypořádal krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 8) konstatováním, že fotografie nezachycují výhled od Hotelu Palace směrem k hlavní komunikaci. Zároveň je třeba podotknout, že samotná polohopisná mapka nebyla způsobila zpochybnit dobré dohledové poměry policistů. K tomu by mohlo dojít až ve spojení s fotografiemi, které by prokazovaly špatné dohledové poměry z místa, kde policisté hlídkovali. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že na základě fotografií a polohopisné mapky předložené stěžovatelem nebylo možné učinit závěr o kvalitě dohledových možností policistů.

Na druhou stranu stěžovatel nepředložil žádný přímý důkaz o přítomnosti svědkyně N. na místě spáchání přestupku. Tuto významnou skutečnost neuvedl ani v průběhu blokového řízení a nepoznamenal ji ani na díl A pokutového bloku, přestože poznámku „nesouhlasím“ tam vlastnoručně napsal. Stěžovatel namítá, že krajský soud nijak nevysvětlil, jak by svědkyně zvládla být v Luhačovicích dříve než stěžovatel (řidič). Přitom odkazuje na čestné prohlášení matky svědkyně, které však představuje ze shora uvedených důvodů nepřipustnou novotu, k níž Nejvyšší správní soud nemohl přihlížet. Nad rámec nutného zdůvodnění však Nejvyšší správní soud konstatuje, že ambicí tohoto čestného prohlášení mohla být maximálně snaha prokázat společný odjezd stěžovatele a svědkyně N. z Ostravy, ničím však nemohlo dokazovat přítomnost svědkyně N. na místě silniční kontroly. Nejvyšší správní soud k příslušné argumentaci stěžovatele dodává, že krajský soud nebyl povinen spekulovat o tom, kde se svědkyně N. v době silniční kontroly nacházela (zda např. stěžovatel svědkyni někde z nějakých důvodů ještě před silniční kontrolou vysadil, aby ji např. pak znova vyzvednul). Nejvyšší správní soud považuje

hodnocení důkazů provedené krajským soudem za dostatečné, logicky vybudované na provedených důkazech.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že výpověď policistů, kteří mimo jiné vypověděli i to, že stěžovatel byl v době silniční kontroly ve vozidle sám, je vnitřně nerozporná, tudíž zásadně věrohodná a stěžovatelova tvrzení její věrohodnost nezpochybňují. Žalovaný své závěry ohledně věrohodnosti výpovědi policistů dostatečně zdůvodnil, stejně tak krajský soud osvětlil, proč rovněž považuje výpověď policistů za věrohodnou. Ani Nejvyšší správní soud při hodnocení stěžovatelových námitek neshledal důvod, proč by měl dospět k jinému závěru. Za popsané důkazní situace Nejvyšší správní soud konstatuje, že srovnatelnými kvalitami nedisponuje tvrzení stěžovatele ani výpověď svědkyně ing. A. N., k jejíž věrohodnosti ani sám stěžovatel nepřispěl nastolením tohoto důkazu „dodatečně“ mimo časovou a místní souvislost s šetřením přestupku policií.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost posoudil jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů žalovanému nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu